

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ANDREEA CONDEI

Carte de teatru
și **COLORAT**
despre compozitori

(7 POVE - SCENETE)

ILUSTRĂȚII DE
DIANA CRISTINA ENACHE

Libris
EDITORIAL

CUPRINS

- O părere avizată • 7**
- 1. În vizită, acasă la Bach! • 9**
 - 2. Veverițele în „căutarea” lui Beethoven • 23**
 - 3. Bibi - cârțița îl îndrăgește pe Bizet! • 31**
 - 4. Vrăbior - ochi treaz, vindecat cu Brahms • 43**
 - 5. Bărzoii Kovski care nu știa cine a fost Ceikovski • 53**
 - 6. Castorel învață să devină un bun pianist ca Chopin • 63**
 - 7. Rețeta Strauss-iană • 73**

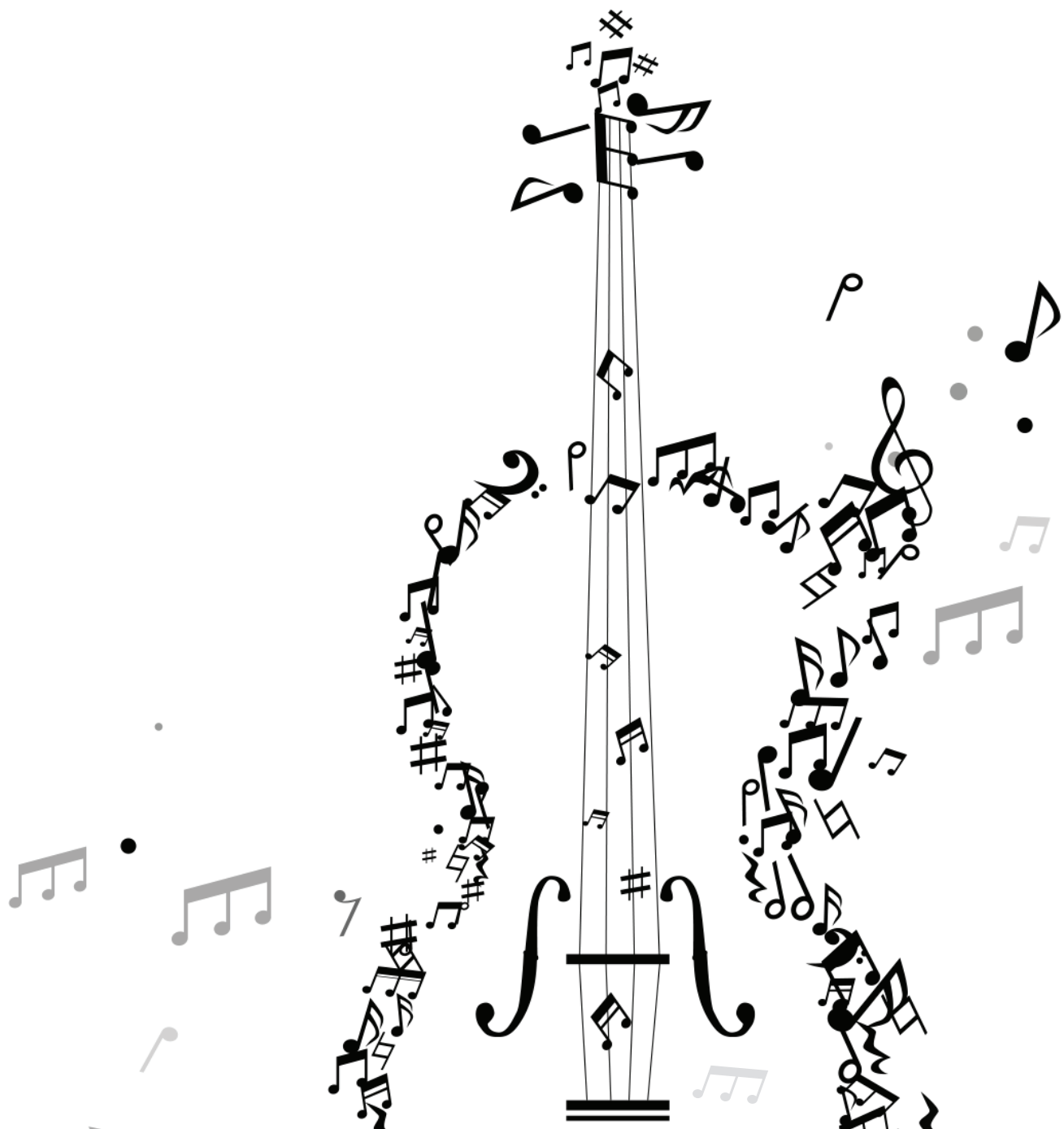
O părere avizată

Cele 7 POVE-SCENETE cuprinse în volumul de față reprezintă neliniștea autoarei de a contopi, într-un tot unitar, trei dintre pasiunile sale: teatrul, muzica și „jocul” copilăriei. Mizând pe ideea că educația muzicală trebuie începută de la vârste fragede, autoarea a imaginat câteva... pretexte teatrale, a căror substanță are ca scop diversificarea palierului senzorial al celor mici, prin apelarea la repere cultural-muzicale generale, necesare unei dezvoltări armonioase.

Absolventă a Universității „Transilvania” din Brașov, secția Canto-clasic, autoarea deține un bagaj cultural relevant care îi permite selectarea unor fragmente sonore, diverse stilistic, care au ca scop declanșarea dorinței micilor cititori - deveniți, implicit, actori - de a-și lărgi universul de... învățătură, ca semințe roditoare ale viitorimii. Pe lângă ușurința de a inventa situații scenice targetate pe universul de înțelegere al copiilor, autoarea revarsă asupra lor un univers sonor descriptiv, recursul la soluțiile muzical-dramaturgice împlinind scopul propus, acela al jocului elitist; o școală... altfel, în care se îmbină armonios elemente de dramaturgie, teatralitate și muzică.

Sunt convins că atragerea micilor interpreți în astfel de „glume teatrale”, va fi benefică atât lor, cât și celor responsabili cu dezvoltarea acestora. Într-un secol dominat de periferice electronice, revenirea la „cuvântul rostit”, la „povestea vie”, la incitarea ludicului - corespondent vârstelor... mărunte - poate fi una dintre soluțiile revenirii la normalitatea... rătăcită în rutina zilnică.

conf.univ.dr. **Alexandru-Radu Petrescu** (regizor)

1. În vizită, acasă la Bach!

PERSONAJE:

Verzișor-Greieraș – un greiere talentat la cântat cu o voce greierăcească groasă (bas) – locuitor în larba cea Înaltă, România

Unchiul Greiere – un greiere pianist, locuitor în larba din Eisenach, Germania

Păienjenășul Roz – colegul de cameră al Greierașului Verzișor, dansator cu 7 picioare (balerin)

Corbul – un corb priceput la spus povești despre muzicieni pe care-l veți întâlni și în celelalte povești.

LOCUL ACȚIUNII:

În cele două lerbii.

Corbul: *Eu sunt Corbul! După cum ai aflat, eu sunt priceput la spus povești. Am călătorit mult și am adunat de peste tot, de la toate vietățile, cele mai frumoase istorioare despre compozitori. Astăzi am ales să-ți povestesc despre cum l-au cunoscut pe Bach, într-o vizită la unchiul Greiere, cei doi prieteni și colegi de cameră: Verzișor-Greieraș și Păienjenașul Roz, într-o seară când se întoceau ruși de oboseală acasă, după ce au muncit toată noaptea prin larbă.*

Verzișorul (cântând cu voce groasă și laudându-se): Cri-cri-criiiii! Oh, Păienjenașule, cât de bine am cântat în noaptea asta. Sunt un greiere-bas adevărat!

Păienjenașul: Iar te lauzi? Oricum ai cântat aceleași cântece de altădată!

Verzișorul: Nu fi răutăcios! Ce pot cânta în afară de Cri-Cri? Trebuie să recunoști că nu e nimeni altul mai tare ca mine!

Păienjenașul (în glumă, ironic): Mda, cel mai cel, cercel! Hai să intrăm în casă!

Corbul: *Pregătindu-se să intre, văzură amândoi un plic verde stând în fața ușii! Verzișorul sări repede să-l ia și desfăcându-l citi:*

Verzișorul: „Dragă Verzi, te aștept la mine acasă. STOP. Îmi e foarte dor de tine! STOP. Avem multe de făcut împreună! STOP. M-am interesat și mâine dimineață, la ora opt, te-ai putea urca în acceleratul Frunză de Sfeclă! STOP. Cu drag, unchiul Greiere!” STOP. (explodând de bucurie) Asta e grozav!! Cât este ceasul?

Păienjenașul: E ora șase!

#

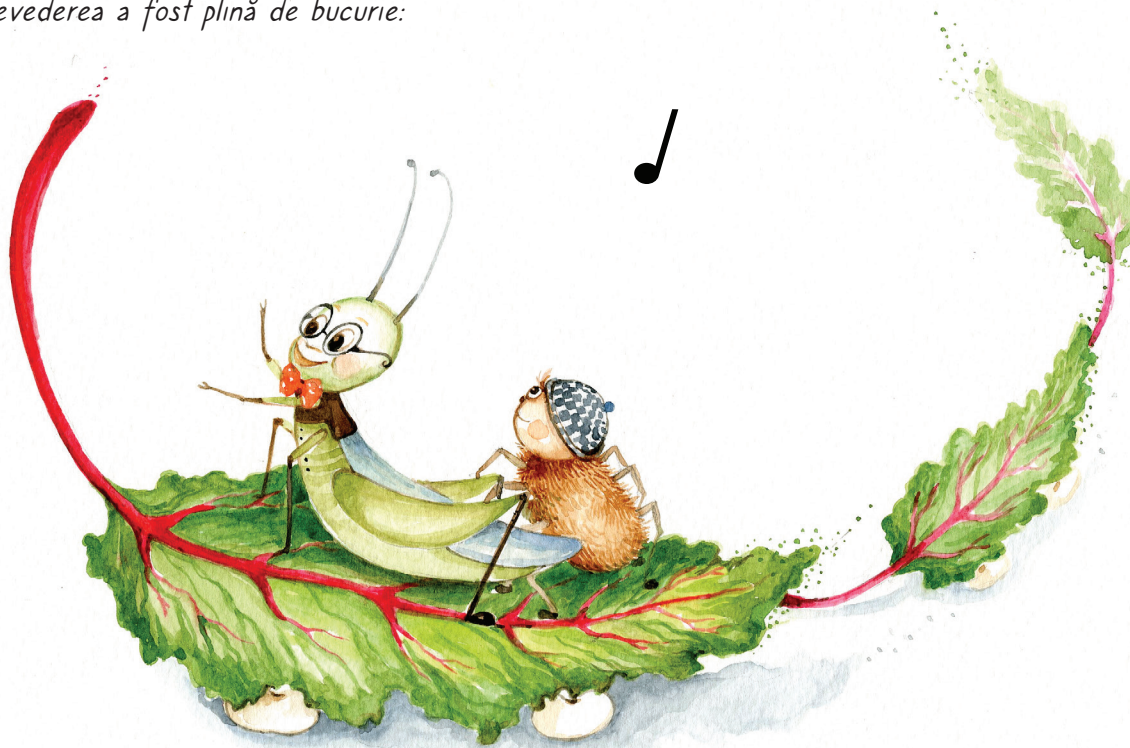
Verzișorul: Atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât bagajele! Yupiii!

Plecăm în Germania!

Păienjenașul: Și eu să vin așa neinvitat?

Verzișorul: Ce-i al meu e și al tău! Haide, nu avem timp de povești!

Corbul: *Într-adevăr, nu au mai avut timp de povești, așa că s-au și suit în tren și au zburat, cât ai sufla într-o lumânare, ajungând fix la poarta casei unchiului Greiere. Revederea a fost plină de bucurie:*

Verzișorul: Unchiule!

Unchiul Greiere: Nepoate! Ce ți-au mai crescut antenele! Arăți foarte bine!

Verzișorul (glumind): Unchiule, nici dumneata nu arăți rău! Aș spune că ai întinerit! lei pastile antirid?

Unchiul Greiere: Mare glumeț mai ești! Cu cine ai venit? Vreau să-l cunosc și eu pe prietenul tău!

Păienjenășul (simpatîc): Eu sunt Păienjenășul Roz, colegul de cameră al Verzișorului. Îmi pare bine să vă cunosc!

Unchiul Greiere: Și mie! Haideți, intrați în casă! Am pregătit prânzul și am să vă arăt și unde să vă puneți lucrurile! Simțiți-vă ca acasă, băieți!

Corbul: *Bucuroși de o asemenea primire călduroasă, cei doi prieteni s-au instalat în camerele lor, apoi au luat prânzul alături de unchiul care, povestindu-le despre concertele sale, se gândi să le facă o invitație în oraș.*

Unchiul Greiere: Măi copii, ce echipă faină suntem! Dacă tot vorbim despre muzică, vă invit să mergem până în centrul Eisenach-ului, ce ziceți?

Verzișorul: Dar ce e acolo?

Unchiul Greiere: Acolo s-a născut un mare compozitor, Johann Sebastian Bach! Ar fi păcat să nu-l cunoașteți și voi; în plus, peisajul este superb. E plin de castele!

Păienjenașul și Verzișorul: Da, da, da! Să mergem chiar acum!

Corbul: *Dornici să-l cunoască pe acest compozitor, dar și pentru că le plăceau plimbările, ajunseră destul de repede chiar în fața casei în care se născuse Bach:*

Păienjenașul: De ce ne oprim?

Unchiul Greiere: Pentru că aici este casa în care s-a născut Bach!

Verzișorul (uitându-se curios la casă): Știi cumva care era camera lui? Eu aș zice că cea din mijloc! Tu care zici, Păie?

Păienjenașul: Eu cred că cea din dreapta. Parcă se văd ceva note muzicale!

Unchiul Greiere: Greșit! E cea din stânga! Acolo locuia cu încă trei frați. Alți trei locuiau în cea de jos, iar în cea cu note muzicale se strângeau toți să cânte Duminica.

Verzișorul: Înseamnă că erau șapte copii! Pfuui, ce mulți, dar toți știau să cânte?!

Unchiul Greiere: Da! Nu erau bogați, dar ceea ce-i făcea cu adevărat fericiți era muzica!

Păienjenașul: Uite, un arcuș ce stă atârnat de poarta casei. Ce-o fi căutând acolo?

